
Ræders syndrom

ARTIKKEL

SALVESEN R

Sammendrag

Ræders syndrom ble først beskrevet i 1918 av den norske øyelegen Johan Georg Ræder, som senere gav en utvidet omtale av syndromet i tidsskriftet Brain i 1924. Originalrapporten gjengav sykehistorien til en ung mann med smerter i og rundt øye kombinert med miose og ptose på samme side, og med objektive tegn til affeksjon av trigeminusnerven. Autopsiviste en tumor ved skallebasis i fossa media. Ræder knyttet begrepet paratrigeminal til dette kliniske bildet. Senere kasuistikker publisert av Ræder og andre forfattere har omfattet pasienter med et mer godartet klinisk forløp, inkludert spontane remisjoner, med unilateral periokulær smerte og ipsilateralt Horners syndrom som fellesnevner. I denne artikkelen beskrives kronologisk de viktigste vitenskapelige bidrag, de ulike definisjoner av syndromet gjengis og den ender opp med det nyeste forslaget til klassifikasjon. Også patofysiologiske og prognostiske aspekter omtales.

Publisert: 10. september 1999. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 28. mars 2026.